

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم

بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Human rights

حقوق بشر

نویسنده: آنا فا*
برگردان از: آمادور نویدی
۲۱ فیبروری ۲۰۱۵

کودکان از یاد رفته

«امیدم به پایان رسیده است. هیچ امیدی ندارم. احساس می کنم که در بازداشتگاه می میرم.»
از گفته یک کودک ۱۷ ساله بدون همراه در بازداشتگاه فسفیت هیل، جزیره کریسمس استرالیا (۴ مارچ، ۲۰۱۴).
این تنها یکی از بسیار عبارات روانی غم انگیز کودکان تحقیر شده و دچار آسیب های روانی است که در بازداشت خودسرانه و نامحدود نگه داری شده اند. به نقل از گزارش کمیسیون حقوق بشر کودکان از یاد رفته: تحقیقات سراسری از بازداشتگاه های اداره مهاجرت در سال ۲۰۱۴.

نقاشی کودکی در بازداشتگاه جزیره کریسمس استرالیا در سال ۲۰۱۴. (عرضه شده: کمیسیون حقوق بشر استرالیا)

پروفسور گیلیان تریگز رئیس گزارشگر کمیسیون حقوق بشر در پیشگفتار این گزارش می گوید: «از یافته های فراوان این تحقیقات طولانی مدت آن است که، بازداشت اجباری کودکان پناهجو باعث بیماری های قابل توجه روانی و جسمی آن ها گشته، از رشد آنان جلوگیری می کند، که در نقض تعهدات بین المللی استرالیا می باشد.»

این گزارش، منتشر شده توسط دولت در ۱۱ فیروزی ۲۰۱۴، از دولت خواهان تحقیق کمیسیون رویال بر بازداشت کودکان تحت دولت کارگر (سوسیال دمکرات - م) و ائتلاف (لیبرال- ناسیونال ارتجاعی) از سال ۱۹۹۲ است، که بازداشت اجباری به سیاست دولت تبدیل شد.

زمانی که کمیسیون حقوق بشر تحقیقات خود را آغاز نمود، ۱۱۳۸ کودک در بازداشتگاه بود. امروز هنوز هم ۳۳۰ کودک وجود دارد، که ۱۱۹ نفر از آن ها به طور نامحدود در جزیره نائورو نگه داشته شده اند. طبق آمار دولتی برای کودکان در طول ۱۵ ماه از سال های ۲۰۱۴-۲۰۱۳، اتفاقات زیر رخ داده است:

* ۳۳ ضرب و شتم که کودکان درگیر بوده اند

* ۱۲۸ حادثه واقعی خود آزاری (کودکان ۱۲ تا ۱۷ سال سن)

* ۱۷۱ واقعه تهدید به خود آزاری

* ۳۳ مورد تجاوز جنسی گزارش شده است (در اکثر آن ها کودکان درگیر بوده اند)

* ۲۷ حادثه اعتصاب غذا/ گرسنگی داوطلبانه

(اقدام به خودکشی جداگانه ثبت نشده اند!)

علاوه بر این آن ها شاهد خشونت، خود آزاری و خودکشی توسط بزرگ سالان و قلدری/ گردن کلفتی، سوء استفاده و دیگر اعمال تنبیهی توسط گارد های خصوصی شده اند.

صداهای ناشنیده

یک کودک ۱۳ ساله در بازداشتگاه بلایدین، در داروین می گوید: «من به دلیل جنگ کشورم را ترک کردم و من آزادی می خواستم. کشورم را ترک کردم و برای آینده بهتری به این جا آمدم، نه این که در زندان باشم. اگر در زندان بمانم، آینده خوبی نخواهم داشت. آمدم که مردم خوبی بشوم تا در آینده به مردم فقیر کمک کنم... من از زندگی خسته شده ام. بیش از این نمی توانم منتظر بمانم. چه بر سر ما خواهد آمد؟ گناه ماه چیست؟ چه کرده ایم که باید در زندان باشیم؟ (۱۲ آپریل ۲۰۱۴)

کودک اضافه کرد: «من فقط یک بچه ام، من هیچ کار خطائی نکرده ام. آن ها مرا در این زندان گذاشته اند. ما نمی توانیم با مردم استرالیا حرف بزنیم.»

بسیاری از کودکان مواردی از آسیب های قابل توجه را توصیف می کنند که قبل از ورود به استرالیا برایشان رخ داده است. برای برخی، سفر مشکل یا وحشتناک با قایق از اندونزی، همراه با وحشتی است که در کشور خود تجربه کرده اند.

کودکی بدون همراه در جزیره کریسمس به کمیسیون تحقیقات گفت: «پدر و برادرم کشته شدند. در مسیر راه شاهد مرگ بودم. من اگر مجبور نبودم که به این جا نمی آمدم.»

گزارش شده که مادر کودکان ۶ ماهه، ۸ و ۱۱ ساله در بادهشتگاه ملبورن، که سه بار اقدام به خودکشی کرده است، در باره صدمه زدن به کودکانش فکر کرده است.

چگونه ممکن است کسی از نقل قول کودکان که در گزارش کمیسیون تحقیقات منتشر شده است تحت تأثیر قرار نگیرد.

از زمان انتشار گزارش کمیسیون تحقیقات، بیش از ۲۰۰ سازمان و گروه استرالیائی باهم در بیانیه ای مشترک از تمام اعضای پارلمان استرالیا خواسته اند تا در پایان دادن به بازداشت کودکان یک بار و برای همه اقدام کنند.

این بیانیه می گوید: «دولت، اپوزیسیون و تمام اعضای پارلمان استرالیا باید فوراً اقدام کنند و مطمئن شوند که تمام کودکان از مراکز بازداشتگاه هائی که توسط استرالیا تأمین مالی شده، در استرالیا و نائورو آزاد شوند و اطمینان حاصل شود که این سیاست ها هرگز تکرار نگردد.»

گزارش در درجه اول بر مبنای مصاحبه هائی با ۱۲۳۳ کودک و والدین آن ها در مؤسسات بازداشتگاهی و جامعه استرالیا است. این تیم، به رهبری تریگز رئیس کمیسیون حقوق بشر، با روانپزشکان بسیار شایسته و باتجربه کودک، پزشکان اطفال و دیگر کارشناسان همراه بود.

در ماه جولای ۲۰۱۴، به تعداد ۵۶ کودک بازداشت شده در سن و سال مدرسه در جزیره کریسمس، آموزش و پرورش منظم با مدرسه جدید ارائه شد. این مدرسه با بودجه دولت استرالیا یی غربی بود و علی رغم این واقعیت که بسیاری، اگر نه اغلب آن ها کودکان مسلمان بودند، توسط دفتر کاتولیک آموزش داده شد.

نقض قوانین بین المللی

گزارش رکوردی عمیقاً نگران کننده و غم انگیز از آسیب وارده بر بسیاری از کودکان توسط دولت های پی در پی کارگر (سوسیال دمکرات) و ائتلاف (لیبرال- ناسیونال) ارائه می دهد. این گزارش یک سند سیاسی نیست. تمرکز گزارش بر طرز برخورد و اثرات آن بر کودکان در بازداشتگاه ها است.

گزارش با دلایل بسیار محکم از شواهد ثابت می کند که «قوانین، سیاست ها و شیوه های کار دولت های کارگر (سوسیال دمکرات) و ائتلاف (لیبرال- ناسیونال) در نقض جدی حقوق تضمین شده توسط کنوانسیون حقوق کودک و میثاق بین المللی بر حقوق مننی و سیاسی است.»

گزارش اظهار می دارد: «طرز برخورد استرالیا با پناهجویان کودک منحصر به فرد است. هیچ کشور دیگری فرمان بازداشت نامحدود و بسته کودکان را به محض رسیدن به سواحل خود نمی دهد.»

کمیسر تریگز گفت: «هیچ کشوری در جهان، به ویژه کشورهای قابل مقایسه مانند انگلستان، کانادا، زلاند نو و امریکا، فرمان بازداشت نامحدود کودکان را به عنوان اولین گزینه نمی دهد و سپس دسترسی مؤثر به دادگاه ها را برای به زیر سؤال کشیدن ضروری جهت بازداشت آنان را پس از ماه ها و حتی سال ها رد کند.»

خواسته ها

اهداف مهم این کمیسیون آن بود که داستان های «کودکان از یاد رفته» را بگوید و «اطمینان حاصل شود که "هرگز دوباره" کودکان پناهنده با چنین تعدادی برای این چنین مدت طولانی یا چنین شرایط مخربی بازداشت نشوند.» توصیه های ویژه از جمله شامل آن است که:

* تمام کودکان و خانواده های آن ها در بازداشتگاه های استرالیا و نائورو هرچه زودتر که ممکن است آزاد شوند و پس از آزادی، حمایت های پزشکی و آموزشی مورد نیاز آینده آن ها داده شود.

* قوانینی تصویب شود که تضمین کند کودکان تنها برای شناسائی سلامت، هویت و امنیت در دوره ای به شدت محدود بازداشت شوند.

* باید یک حامی مستقل برای کودکان بی سرپرست منصوب شود، چون که وزیر «در مسؤلیت خود جهت اقدام در منافع آن ها به نحو احسن قصور کرده است.»

* یک کمیسیون رویال جهت بررسی ادامه استفاده از سیاست بازداشت اجباری سال ۱۹۹۲، استفاده از زور توسط مشترک المنافع علیه کودکان در بازداشت و اتهامات تجاوز جنسی علیه کودکان تنظیم شود و راه های حل برای نقض وظیفه مشترک المنافع در مراقبت از کودکان بازداشت شده در نظر گرفته شود.

پروفسور نیک تالی، پرزیدنت دانشکده پزشکی رویال استرالیا گفت: «خواندن باعث افسردگی می گردد. داستان های زیاد کودکانی که در شب با گریه خوابشان می برد، نقاشی های مصور کودکان با میله های زندان، چهره های ناراحت و اشک ها، همراه با شهادت پزشکان متخصص کودکان مبنی بر آن که آسیب های روانی و جسمی بر کودکان ممکن است در بسیاری از موارد برگشت ناپذیر باشد.»

«بطور خلاصه، گزارش نشان می دهد که دولت های پی در پی به وضوح در وظایف خود از مراقبت نسبت به گروه به شدت آسیب پذیر مردم که صدائی برای دفاع از خود ندارند، کوتاهی کرده اند، و با این عمل خود کنوانسیون بین المللی سازمان ملل برای حقوق کودک را نقض کرده اند.»

سیاست

کمیسیون می گوید: «همان گونه که در طول بیش از هشت ماه گذشته مدارک تحقیقات جمع آوری شده است، درک سیاست هر دو حزب کارگر و دولت ائتلاف به طور فزاینده ای مشکل شده است. هر دو وزیر مهاجرت قبلی و کنونی، کریس بوون و اسکات موریسون، در سوگند قبل از پرس و جو قبول کردند که نگه داشتن کودکان در بازداشتگاه نه منجر به جلوگیری از ورود پناهجویان می شود و نه انصراف قاچاقچیان انسان. هیچ توضیح رضایت بخشی برای بازداشت طولانی مدت کودکان پناهجو در استرالیا ارائه نشده است.» (از زمان نوشتن این گزارش پیتر داتون جایگزین اسکات موریسون شده است.)

از زمان انتشار این گزارش، رسانه های روپرت مرداک و دولتی، کینه و عقده های خود را روی کمیسیون حقوق بشر و گیلیان تریگز خالی کرده اند. طبق گزارش رسانه ها، حتی برای متقاعد ساختن او به استعفاء تلاش شد.

دولت به جای پاسخ به محتوای هشدار دهنده گزارش، به حملات خود بر کمیسیون و پرزیدنت آن ادامه می دهد. تونی ابوت، نخست وزیر استرالیا گفت: «کمیسیون حقوق بشر باید از خودش شرمند باشد»، و در ادامه اظهار داشت که: «گزارش حامی تمرین پرهیاهوی سیاسی است». گزارش می گوید که او (تونی ابوت) یا دروغ می گوید و یا هیچ چیز در مورد گزارش نمی داند.

حزب کارگر در بسیاری از جهات بدتر از ائتلاف لیبرال- ناسیونال عمل کرده است و باید سرش را از شرم پائین برد.

ابوت گفت: «به نظرم کمیسیون حقوق بشر باید نامه تبریکی به اسکات موریسون بفرستد و بگوید که دوست عزیز کار خوبی انجام داده ای.» و وقتی که از تونی ابوت نخست وزیر پرسیده شد که آیا او هیچ احساس گناهی نسبت به کودکانی که هنوز در بازداشتگاه هستند دارد، هیچ علامتی از ارزش مسیحی ادعائی خود نشان نداد و گفت: «به هیچ وجه».

دولت ابوت باید بازی سیاسی با جان و آینده کودکانی را که تنها «جرم» آن ها تقاضای کمک از ماست متوقف کند و به طور کامل توصیه های گزارش کمیسیون حقوق بشر را اتخاذ نماید.

ائتلاف اکشن پناهنده (حامیان پناهندگان - م) خواهان بستن فوری کامل بازداشتگاه نائورو، و آوردن تمام کودکان و خانواده های آنان و همه پناهجویان و پناهندهگان به سرزمین استرالیاست، تا بتوانند اجازه زندگی و کار در جامعه را داشته باشند.

کمیسر تریگز در یک یادداشت شخصی گزارش خود را به پایان می برد:

«رهبری این تحقیقات برای من تجربه ای بود که زندگی ام را تغییر داد. اگرچه من همواره به مدت ۴۶ سال یک وکیل بوده ام ولی این تحقیقات به من یاد داد که چقدر اهمیت دارد که به شأن و مقام هر انسانی احترام گذاشت و این که چگونه از حکومت قانون، حتی در یک دمکراسی رشد یافته مانند استرالیا سوء استفاده می شود...»

«زندانی کردن کودکان تمام ما را خدشه دار می سازد و خلاف آن ارزش های تحسین آمیز استرالیائی است؛ یک خوش آمد سخاوتمندانه برای آن کسانی که نیاز به حفاظت ما دارند و یک راه حل عادلانه. من استدعای یک رویکرد انسانی تر و از لحاظ قانونی مسئول برای پناهندگانی هستم که به کمک ما نیاز مندند.»

از خوانندگان گاردین می خواهیم که گزارش کمیسیون حقوق بشر را بخوانند و از ائتلاف لیبرال- ناسیونال، حزب کارگر، حزب پاپ و نمایندگان مستقل بخواهند تا در جهت اتخاذ این گزارش فوراً اقدام نمایند. حزب سبزها در حال حاضر درباره این موضوع به شدت پایبند است. گزارش کامل را می توان در وب سایت کمیسیون حقوق بشر پیدا کرد (www.humanrights.gov.au)

* عضو کمیته مرکزی حزب کمونیست استرالیا

برگرداننده شده از: گاردین، شماره ۱۶۷۳، صص ۱ و ۲، ۱۸ فبروری ۲۰۱۵

<http://www.cpa.org.au/guardian/2015/1673/01-the-forgotten-children.html>